

[Jørgen Jørgensen.]

ningsmagten måtte træffe sine forholdsregler.

Jeg er ikke tilhænger af statshandel og anser ingenlunde de bestående samhandelsforhold mellem landene for tilfredsstillende eller ønskelige. Disse tilstande bør naturligvis kun bevares, så længe det er nødvendigt. Det er den frie samhandel mellem landene, vi må stræbe imod, så varer igen kan købes dér, hvor de produceres billigst. Først da er der betingelser for en naturlig konkurrence med mulighed for en sund og naturlig prisdannelse. Og det synes jo nu at lysne i så henseende. Liberaliseringen af handelen står på dagsordenen i forhandlingerne mellem de europæiske Marshalllande, og alle partier, som er repræsenteret i vareforsyningsudvalget, har rettet den opfordring til handelsministeren, at Danmark under disse forhandlinger skal støtte bestræbelserne for den størst mulige frihed i vareomsætningen. Jeg håber, at der virkelig kommer reelle fremskridt ud af de forhandlinger, der føres.

Det mål, vi må have for øje, er at komme bort fra de tosidede handelsaftaler, idet man dog må sige, at disse tosidede handelsaftaler på mange områder ikke alene har været nødvendige, men de har også været til stor fordel for dansk erhvervsliv. Alligevel binder de jo handelen på en sådan måde, at det ikke kan og ikke bør være nogen varig tilstand med varebytteforretninger, som finder sted på grundlag af disse aftaler, og derfor må det naturligvis være et mål at komme bort fra denne form for samhandel og stile imod at få stabiliseret de enkelte landes valuta, så ombyttelighed af pengene kan finde sted igen. Før dette sker, er jo faktisk betingelserne for den almindelige, frie handel ikke tilstede. Derfor må Danmark absolut være interesseret i at opnå en tilstand, hvori man igen kan benytte pengene som betalingsmiddel mellem landene, og jeg vil dog tro, at kronedevalueringen har gjort det lettere at opnå denne stabilisering, end det var før.

Men indtil vi kan vende tilbage til den almindelige form for betaling mellem landene, må vi fortsætte vor samhandel på det grundlag, der forefindes, og der er da heldigvis også selv på det bestående grundlag lyspunkter at notere. Udvidelsen af frilisten, udvidelser af den betingede friliste og adgangen til at benytte importattesterne til indkøb i flere lande betegner så afgjort store fremskridt, og når nu efter handelsministerens forslag vel op imod en rediedel af landets vareindkøb i frem-

tiden kommer ind under disse regler, vil det betyde en virkelig lettelse i handelsforholdene.

Jeg så for nylig i pressen, at der var sluttet en ny handelsaftale med Sverige om en betydelig udvidelse af samhandelen. Det er også en opgave for de nordiske lande at gå i spidsen i så henseende. Det ville styrke tilliden til, at der virkelig i fremtiden kunne opnås noget ved et snævert økonomisk samarbejde mellem de nordiske lande, om man nu fra alle de nordiske lande anstrengte sig for at få den friest mulige samhandel i stand og nedbryde de skranker, som i øjeblikket spærrer for den frie økonomiske samhandel mellem disse lande. Dette burde være en naturlig og selvfølgelig ting.

Det er selvfølgelig beklageligt, at man indtil videre må fastholde bevillingsudstedelse som betingelse for indkøb af en stor mængde varer. Importbevillingssystemet medfører jo det meget uheldige forhold, at importen bliver på nogenlunde de hidtidige importørers hænder, og at nye friske kræfter bliver holdt ude. Det er meget skadeligt, og derfor bør man for alle varegrupper vedkommende, hvor det er muligt og forsvarligt, gå over til at give fri adgang til indkøb. Men enhver kan jo se, at det lader sig ikke gøre under de nuværende forhold og på det nuværende tidspunkt på alle områder.

Det forslag, regeringen møder med til forhandlingerne i Paris, hvor spørgsmålet om liberaliseringen af handelen drøftes, er jo et forhandlingsgrundlag, og det er klart, at Danmark ikke på forhånd kan opgive alle begrænsninger i importen uden modydelse; Danmark kan jo ikke give fri indførsel af varer fra alle lande, hvori vi har et tilgodehavende, hvis vi har forpligtet os til at købe den samme vare i et land, som vi har handelsaftale med. Og med den dollarmangel, der forefindes, og som ikke er blevet mindre efter devalueringen, kan Danmark selvfølgelig heller ikke åbne sluserne for import, med det resultat, at vort sterlingtilgodehavende anvendes til indkøb af en række mindre nødvendige varer og derved hindrer mulighed for indkøb af kul, korn og foderstoffer eller andre lignende nødvendige produktionsmidler, der eventuelt vil kunne erhverves mod betaling i sterling, selvom de købes i andre lande. Vil vi holde vor eksport oppe — og det må fortsat alle kræfter samles om —, er det en nødvendighed, at råstofferne til produktionen får førstepladsen på vort indførselsprogram.

Forslaget om forlængelse af vareforsyningsloven har jo fået en særlig politisk in-